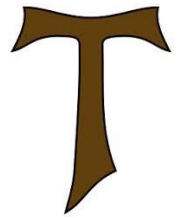

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 27

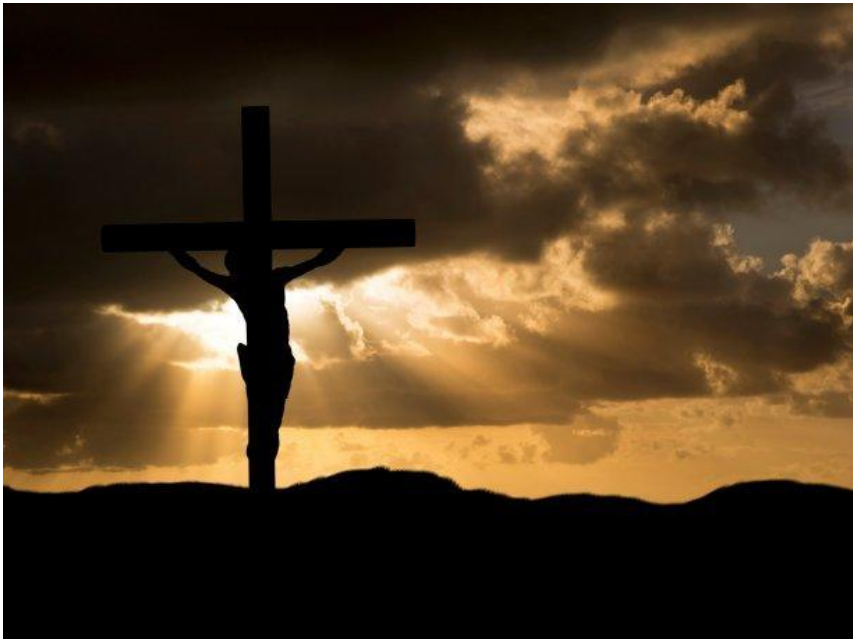
març 2022

núm. 253

Web: ofscat.jimdo.com - ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

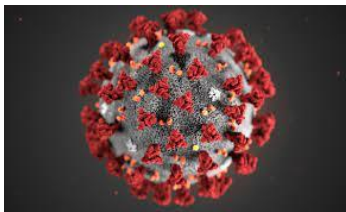
Temps de conversió

EL GERMÀ CORONAVIRUS: ALIAS COVID

Doncs... sí. Al convent de Sant Antoni de Lleida ens ha trucat a la porta aquest visitant que ens freqüenteja. Òbviament, com no podria ser d'una altra manera, nosaltres l'hem acollit fraternalment i s'ha fet ben nostre. Durant aquests dies està sent un més de la fraternitat i ens acompanya allà per on anem. Vaja, que no estem pas sols. A més, hem tingut un acte d'egoisme i no l'hem volgut compartir amb ningú. Ens l'hem volgut guardar per a nosaltres i gaudir-lo amb plenitud, com no podia ser d'una altra manera.

El confinament a la cel·la dona molt de si. Tens temps per a tot. Fins i tot per a perdre el temps de la manera més banal. I en aquests temps, tens molt temps, valgui la redundància, per fer funcionar el cap cap allà, valgui també la redundància, on no l'havies fet anar mai. Sí, entre el frontal, l'occipital i el parietals, van passant imatges, reflexions, ocurrencies, que d'una altra manera, ben segur no haurien esdevingut en la ment.

El nostre confinament ha estat lleu. Tan lleu que ningú no ha tingut quasi cap símptoma de res. Hom ha estat perfecte. Ni molèsties, ni dolors, ni cap tipus de malestar, cap mancança. Hem fet dos grups. Hem fet vides paral·leles. Els qui ho estàvem i els qui no ho estaven. Hem seccionat el convent, els espais, i... "aquí paz i después gloria". Però en el fons del fons no ha estat del tot així, perquè no pot quedar només així: "paz i gloria".

Una de les converses més habituals ha estat, o bé està sent, el nostre estat de salut que, dit sigui de passada, no se n'ha ressentit pràcticament de res.. I us diré perquè parlem del nostre estat de salut. Aquest bitxo que encara tenim instal·lat a casa, i no faig cap mena de valoració perquè no sóc ningú per a fer-la i no tinc la capacitat mèdica ni social com per a llegir la situació que ens embolcalla, ha matat arreu del món, la "friolera" de gairebé sis milions de persones. Sis milions de persones! Quasi res. Podríem donar referències comparatives del que suposen sis milions de persones, però no ho farem. Uns altres, també l'han passat i se n'han sortit, però les conseqüències viscudes, encara hi ha qui les arrossega. Algunes d'elles molt incòmodes, molestes i desagradables, tal volta, a vegades doloroses. Hi ha qui s'ho ha passat rematadament malament. Estats de salut gravíssims. Clar. Que ara mateix, una

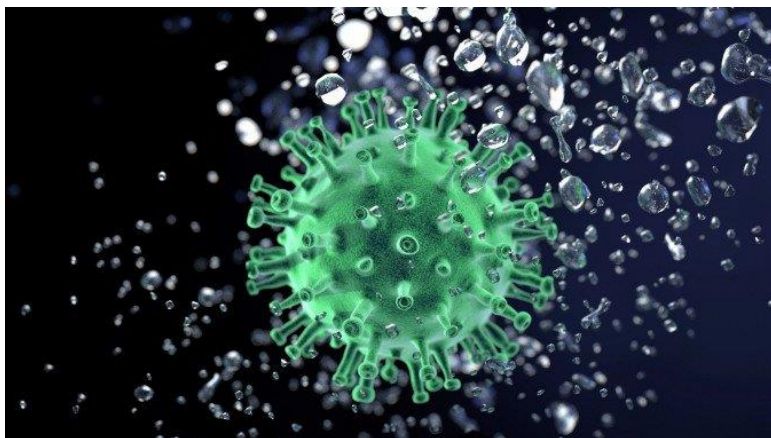
colla de subjectes, frares del convent de Lleida, hagin passat pel mateix i segueixen tan "pimpantes i eixerits", sense el més lleuger senyal, fa pensar. Fa pensar i molt.

No. Ja sé que és el que diu tothom. Que estem vacunats, que hem estat prudents, que hem seguit els protocols pertinents, que hem fet bondat i hem estat obedients a les indicacions dels més qualificats... Sí, tot això ja ho sé, però jo m'he n'he sortit la mar de cofoi i vora sis milions de persones ja no ho contem. I que volem que us digui... No puc deixar de donar-li voltes. Joestic a la part on quasi sis milions de persones voldrien estar i no hi són. Elles sense cap motiu, només el fet de restar vius i haver-lo tingut -els morts no es contagien-, i jo sense cap mena de mèrit. Els mereixements són els mateixos, tant d'un costat com de l'altre. I això fa pensar. Fa ballar el cap. Ni per bé ni per mal, però el fa ballar. Almenys el meu.

No sé quina lliçó en trauré. De moment, no serà pas la de donar gràcies a Déu, perquè em consta que molts dels qui ja no hi són, segurament la majoria, també voldrien donar-li gràcies. I no parlo ni com a rebotat, ni com a ressentit i si hi ha quelcom que us assembli irreverent en les meves paraules, res més lluny de la meva intenció. Ara bé, sí. La situació m'ha afectat. I m'està afectant. Crec que per a bé.

Em calia una lliçó d'humilitat i creieu-me que l'he rebuda. Vaja, que l'estic rebent. Aquesta també és una forma de viure la pobresa. Què tenen els altres que jo no tinc? Què tinc jo que no ho tinguin els altres? M'ha quedat al cor el desconcert, la petitesa i el misteri. No puc donar resposta a les realitats humanes que continuen desbordant-me i anant més enllà de mi mateix... i vull entendre el misteri de la vida des de la realitat que estic vivint? Tot això "patint" un coronavirus amb una salut impecable. Senyor meu i Déu meu!

Fra Joaquim Recasens, ofm

DE PENITENTES A TERCARIOS

Desde los inicios de la Iglesia se vivió una doctrina y práctica penitencial. El bautizado, que cometía pecado, podía obtener el perdón “haciendo penitencia”, convirtiéndose. El pecador, que quería convertirse o cambiar de vida, ingresaba en la Orden de los Penitentes, permaneciendo en ella hasta cumplir la expiación fijada por la comunidad eclesial. Éstos eran los penitentes obligados. Existían también los penitentes voluntarios, que con la penitencia buscaban una vida más perfecta: el movimiento penitencial.

Este movimiento penitencial se revitalizó a raíz de la Reforma Gregoriana del siglo XI y siguientes. El contacto con el Evangelio y su vida, impulsó a los laicos a comprometerse en la lucha por el Papado y la reforma de la Iglesia: simonía y concubinato clerical y otras normas evangélicas tanto o más exigentes como la vida de penitencia: la pobreza absoluta y la predicación itinerante del Evangelio, al estilo de los Apóstoles. En esa implicación renovadora, descubren y reclaman sus derechos eclesiales. En virtud de su Bautismo y por mandato explícito de Jesús, estaban obligados a vivir el Evangelio, alcanzar la perfección y llevar el anuncio salvador al mundo. Estar en el mundo y vivir en el mundo era para ellos una buena opción vocacional. Multitud de fieles, hombres y mujeres, recorren los caminos de Europa, predicando el Evangelio y viviendo en absoluta pobreza. Es el movimiento penitencial revitalizado.

La Iglesia lo acoge con recelo por el riesgo de caer en manos de movimientos heréticos (Cátaros y Valdenses), porque eran gente de muy buena voluntad, pero de escasa preparación doctrinal. Es a finales del siglo XI, cuando surgen las primeras “comunidades penitenciales”, que posteriormente se generalizarán y adquirirán forma asociativa.

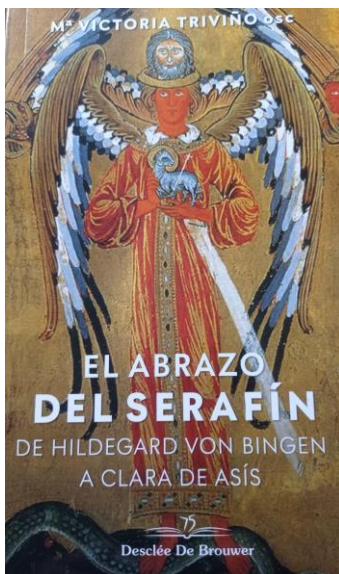
Fue Francisco de Asís el que dio un fuerte impulso a la penitencia voluntaria de los seglares, porque él mismo fue, desde su conversión, un hombre de la penitencia. “El Señor me dio de esta manera, a mí el hermano Francisco, el comenzar a hacer penitencia” (Test 1). Y los primeros hermanos eran conocidos como los varones penitentes de Asís (Cf Tc 37

La penitencia no era algo circunstancial, sino un “modo de penitencia”, un estado de vida. Y cuando Francisco empieza su actividad apostólica, empezó a anunciar la perfección del Evangelio, predicando a todos, con sencillez, la penitencia. Su vida pobre y penitente y su predicación sencilla arrastraba a muchos laicos al ideal de la penitencia. Hombres y mujeres de toda clase y condición, acudían a oír a Francisco, que los seducía a pesar de su palabra escasamente adornada, pero dulce y fascinante (Cf. 1 Cel 36).

Y cuando envía a sus hermanos por el mundo les dice: “Vayamos por el mundo, exhortando a todos, más con el ejemplo que con las palabras, a hacer penitencia de sus pecados”. Francisco, comprendió mejor que nadie de su tiempo las aspiraciones de los seglares y los encaminó hacia un estilo de vida más conforme al Evangelio, en una institución que respondió a la urgencia de su tiempo: la Tercera Orden. Su precedente remoto se dio en los monasterios, cuando muchos seglares, deseosos de una segura salvación eterna, participaban de la vida espiritual y material de los monjes. Y el origen más inmediato fue la tendencia de los laicos del siglo XII al asociacionismo bajo la dirección espiritual de las órdenes religiosas. Así comenzaron las Terceras Órdenes en las Órdenes mendicantes.

Fr Julian Pascual, ofm.conv

NOVETAT 3er llibre de la Trilogia

La Importancia de la Formación en la OFS

La Fraternidad local como Plataforma evangelizadora: la Misión

Me gustaría compartir con vosotros algunas reflexiones sobre la Fraternidad local como plataforma evangelizadora. **Misión**

Una misión: el Evangelio de la paz. En medio de las desigualdades, rivalidades, codicias, cruzadas y guerras..., los hermanos traen la paz del Evangelio que reconcilia a los hombres y mujeres entre sí y con Dios. Más que una palabra o predicación, el anuncio son sus propias personas y vidas: su comportamiento, su aparecer sin codicia alguna, su sensibilidad hacia la angustia de los hombres, su complicidad fraternal con todos... Estos hombres de Dios no se ponían por encima de nadie, y así todos podían comprender que Dios se acercaba a ellos, que nadie era rechazado; amados y reconciliados con Dios, en Paz, eso “reciben” de su amor gratuito.

Las primeras fraternidades. San Francisco de Asís, de Jesús Torrecilla

Artículo 19 CCGG

1. Los Franciscanos seculares actúen como levadura en el ambiente en el que viven, mediante el testimonio del amor fraterno y de bien definidas motivaciones cristianas.
2. Con espíritu de minoridad, elijan en primer lugar el trato con los pobres y los marginados, ya sean individuos, grupos de personas o todo un pueblo; colaboren a erradicar la marginación y todas aquellas formas de pobreza que son fruto de ineficiencia y de injusticia.

La misión no es otra cosa que **anunciar a Cristo Resucitado, transformar realidades muertas en realidades vivas.** Viviendo la Oración simple de san Francisco. Esa transformación de realidades muertas en vivas se debe hacer de una forma específica que es desde la minoridad.

La periferia es donde está la muerte (hay muerte en mí, hay muerte en mi Fraternidad, hay muerte en mi entorno y hay muerte en nuestro Mundo), esa muerte que podemos tocar (nosotros u otros hermanos franciscanos seculares) tenemos que transformarla en vida, eso es decir: **Cristo Vive y nos vemos en Galilea.**

Es muy importante no permitir que el mal cicatrice el contorno de la muerte, eso es cultura de la indiferencia, debemos volver a llevar nuestra ternura franciscana y nuestras obras de misericordia allí, e intentar seguir haciendo lo que durante ocho siglos hemos hecho.

Francisco Javier Conejo, ofs

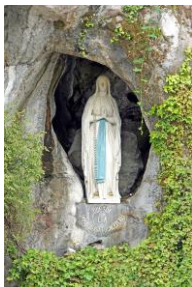
LOURDES

Fa poc, vaig llegir un article, que desconeixia, sobre les aparicions de la Mare de Déu de Lourdes. El vaig trobar tan entranyable que voldria donar-lo a conèixer:

L'11 de febrer de 1858, la Mare de Déu s'aparegué a una jove, la Bernadette Soubirous, a Lourdes, un poblet dels Pirineus francesos. Després d'haver vist aquella "Senyora" tan especial durant alguns dies (en total la Mare de Déu se li va aparèixer 18 vegades, la primera l'11 de febrer i la darrera, el setze de juliol). Després de la primera aparició, la noia va anar a veure a Mossèn Peyramale, sacerdot de Lourdes, per dir-li el que havia vist a la cova de Massabielle, al costat del riu Gave.

El sacerdot, no gaire convençut del que li deia la noia, li aconsellà que, si la tornava a veure, li preguntés qui era i què hi feia en aquell lloc: així ho va fer, però la Senyora només somreia sense dir-li res. En una de les aparicions, la Senyora li va dir que li ensenyaria tres gestos:

El primer gest, amb les mans juntes, li va dir que la fe s'enforteix amb la pregària.

El segon, amb els braços avall i les mans ben obertes de cara amunt, li va dir que espera que li confiïm, que li entreguem, totes les nostres dificultats que tenim i que anem trobant en aquest món.

La tercera cosa que li va revelar la Mare de Déu tot col·locant les mans sobre el seu cor, va ser amb quin amor més gran l'estima el Bon Déu, i afegeix que a nosaltres, a la humanitat sencera, també ens estima amb el mateix amor que l'estima a Ella. Tot seguit, la Senyora li diu a la Bernadette que Ella és la Immaculada Concepció.

A partir d'aqueixa resposta de Maria a la noia, el Pare Peyramale s'adona que el 8 de desembre de 1854, el Papa Pius IX va aprovar el dogma de la Immaculada Concepció, fet que confirma l'aparició de Maria a Bernadette, ja que la jove no entenia què volien dir aquest parell de mots, i llavors engegà tot el procediment per al reconeixement d'aquest fet tan extraordinari a Lourdes.

Dotats amb la gràcia de les tres virtuts teològals, la fe, l'esperança i la caritat, el deixeble de Crist està ben armat per fer front a totes les proves de l'existència humana, i per poder dur a terme els seus projectes i l'evangelització al servei dels seus germans.

El missatge de la Mare de Déu de Lourdes és una exaltació de la pobresa i de la humilitat acceptades cristianament, i això es veu ben clar a l'escollir a la Bernadette, persona inculta i analfabeta, com a instrument seu per fer-lo arribar a tots nosaltres. També li diu que el que és veritablement important és ser feliç a l'altra vida, encara que abans cal acceptar la creu en aquesta vida.

Balbina Birba, ofs

HIKIKOMORI

M'ha vingut al cap la "parauleta" arrel de converses amb dos bons amics que es dediquen a l'ensenyament i que ja passen de la cinquantena. Una conversa remoguda per l'efecte "covid". Doncs, resulta que alguns alumnes quedaven "frustrats" al no ésser confinats per marcar negatiu en el test d'antígens que es fa als sospitosos de contagi. No es volien trobar malament, lluny de voler estar malalts, però gràcies a les vacunes, sembla ser que el "bitxo" no és presenta ni amb la virulència, ni amb la vehemència i perillositat que ho feu en els inicis de la seva aparició. I el motiu d'aital desig no era altre que voler restar confinats. I jo els preguntava el perquè d'aquesta aspiració.

Continuà la conversa i jo romania atent a les seves formulacions, doncs l'experiència sempre és un grau. El fet era que volien quedar tancats en la seva habitació durant uns dies per fer allò que els vingués de gust, que ningú no els pogués fer sortir i a més se'ls portés el menjar. Cap preocupació. Està clar. Administradors plens del seu temps i amos totals de tot el que feien. Avui en dia les possibilitats que genera la tècnica permeten fugir del món i connectar-se amb ell de la manera que a un li assembla. En l'habitació hi és tot, per petita que aquesta sigui. Hi ha des d'un ordinador endollat a internet, el telèfon mòbil i fins i tot, en molts casos, televisió amb una profusa xarxa de canals i connexions i maquinetes que permeten jugar qualsevol joc durant temps i temps, hores i hores. Pràcticament, vint-i-quatre hores repletes de totes les

ofertes telemàtiques i televisives a desdir. Per no parlar dels aparells reproductors de música.

Els anaven explicant i jo anava escoltant. Certament que un servidor desconeix tan abastament aquest món, ja que no és el seu. Un d'ells em deia que jo, amb el temps, havia perdut el sentit de l'adolescència. Que la noció d'adolescència no era el que jo havia viscut. Que la nostra adolescència no tenia res a veure amb el que significa avui dia ésser adolescent. Em va fer veure algunes coses. Per exemple, nosaltres sortíem al carrer a gaudir del nostre temps per perdre'l, independentment a que hi hagués quelcom a fer. La cosa estava en trobar-nos

i restar junts. Ell em deia que actualment, els adolescents no surten al carrer si no hi ha quelcom programat, si no hi ha cap activitat a desenvolupar, prefereixen quedar-se a casa, embolcallats amb els seus "assumptes" a compartir el temps de manera distesa. Clar, a mi això m'agafa de nou. Jo sóc, com l'altra canalla de la meva generació, ens agradava passar el temps entre nosaltres. Recordo que durant les vacances d'estiu, és cert que sóc d'una aldea molt petita, desapareixíem de casa des de després d'esmorçar i no tornàvem fins l'hora de dinar. Després de dinar, sobretot si era a l'estiu, es respectava la migdiada, un temps sagrat en el poble, i tornàvem a desaparèixer fins l'hora de sopar.

Clar, a mi em fa pensar aquest aïllament voluntari. Aquest isolament per opció prescindint de tot el que t'envolta. Va ser aleshores quan vaig recordar que, fa un parell de dècades, vaig sentir parlar per primera vegada, i va ser en algun reportatge per televisió, del fenomen "hikikomori" aparegut a Japó, proesa especial que consisteix en tancar-se en l'habitació, sense sortir, amb un enclaustrament radical prescindint de tot tipus de vida social, per tant, es tracta de "apartar-se", "restar reclòs", és a dir, aïllament social agut. Són adolescents i adults joves que es veuen aclaparats per la societat japonesa i se senten incapaços de complir els rols socials que s'esperen d'ells, reaccionant amb un aïllament social. Els hikikomori sovint refusen abandonar la casa dels seus pares i pot ser que es tanquin en una habitació durant mesos o fins i tot anys. Segons algunes estimacions, podria haver-hi un milió d'hikikomoris

al [Japó](#) (en principi, un de cada deu homes joves, ara es creu que el percentatge podria estar per damunt). La majoria d'ells són homes, i molts són també fills primogènits. El terme va ser creat el 1998. Es va popularitzar per la seva presència en els productes de [ficció](#) japonesos com [obres literàries](#) i [pel·lícules](#). Recordo que tot això em sonà, parlant de Japó,

a "xinès". Ho veia una cosa tan estrofolària que no me'n sabia avenir. Quelcom impossible. Semblant a les mascaretes. Jo era dels qui es reien dels turistes coreans i japonesos quan els veia ataviats d'aquesta manera. Ara fa dos anys que la porto. Jo, el qui reia. Cal dir que també és cert que de moment no s'associa el confinament a aquest estat de enclaustrament.

Aquests dies, amb estupor, estem vivim el fet d'un adolescent que ha matat a trets a sa mare, a son germà i a son pare perquè la mare, sembla ser que li desendollà la connexió a la xarxa d'internet mentre ell estava jugant. Bufffff...! O, vaja, que el va amenaçar que li tallaria la línia.

Com a cristians hem estat treballant i darrerament moltíssim, el fet de la importància de la comunitat cristiana, del compartir, del celebrar, del restar junts... Com a franciscans procurem anar una mica més enllà, nosaltres pretenem crear un ambient de fraternitat que depassa i va més enllà del sentit de la comunitat. Volem viure l'experiència de família d'esperit com si es tractés d'una experiència de família de sang. Ja sabem el que vol dir, òbviament... Moltes vegades la sang és traïdora, certament. Però moltes vegades no. Sovint és quelcom que ens fa gaudir, que ens aplega, que ens aglutina... Però el cas d'Elx ens fa adonar del que pot passar amb la mateixa sang.

Jo em pregunto, i així us ho deixo caure... En aquest món nostre, i per favor, no m'ho respongueu amb allò que sentiu i viviu o intenteu viure: ¿Hi cap el sentit de fraternitat de Francesc? En aquest món nostre, ¿hi ha un lloc per encabir-hi i encunyar-hi el sentit de fraternitat?

Si us plau, no em respongueu ni us respongueu com jo respondria, que ho faria com vosaltres. Plantegeu-vos la qüestió com a membres i "ciudadans" d'aquesta societat nostra. Sé que diríeu: Ara més que mai! Però... la nostra societat, ¿vol sentir-ne parlar, d'això? I és que el fenomen ja es dóna entre nosaltres.

Fra Joaquim Recasens, ofm

LA RENÚNCIA

“Si vols ser perfecte, ves, ven tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me” (Mt 19, 21).

Sant Francesc simplement va repetir aquestes paraules de Jesús a tots els qui volien ser frares. Renunciar a les possessions es troba entre totes les grans tradicions d'espiritualitat del món. L'Hinduisme, el Budisme, el Jainisme, el Taoisme i fins i tot els sufís de l'Islam i el judaisme parlen de la renúncia com a part intrínseca del creixement espiritual. Jesús no era una excepció. Sant Francesc va insistir-hi tant que es coneix com el *Poverello*, que vol dir el petit pobre home d'Assís.

Déu ho va crear tot perquè l'ésser humà ho dominés. Tanmateix, aquest domini vol dir compartir, no apropiació egoista. Mahatma Gandhi va dir una vegada: *“La naturalesa ens dona prou per a les nostres necessitats, no per a les nostres comoditats”*. Quan som avariciosos i acumulem més del que necessitem, robem als necessitats. Això ens portarà a la violència, la guerra i la mort. Una estadística diu que si tens un sostre, vestits sobre el teu cos i prou menjar cada dia, ets un dels qui estan entre el 8% més satisfet de la població del món. Aquest fet ens sorprèn.

De vegades no ens commou qualsevol informació. Potser estem en un dilema o racionalitzem per què hem de renunciar. La renúncia inicial és com saltar a la piscina al principi d'una cursa. Si no saltem amb energia i entusiasme, no podem guanyar la cursa. De la mateixa manera, el dilema i massa racionalització poden apagar el foc de la renúncia inicial. L'evangeli diu: *“Quan aquell jove va sentir aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns” (Mt 19, 22).*

D'altra banda, veiem sant Francesc d'Assís, que va renunciar a tot el que tenia, fins i tot el seu vestit, davant del bisbe d'Assís. Quan va renunciar a tot, es va sentir més alliberat i feliç. La paradoxa que l'home ric se n'anés trist i que sant Francesc se sentís feliç de la seva renúncia és una cosa important que

hem d'entendre. Ens convida a reflexionar: Som addictes al consumisme? Les coses que consumim, de fet, no ens consumeixen?

El primer pas de la renúncia és renunciar a les possessions. I la seva culminació és renunciar a si mateix. A la creu, Jesús va renunciar a si mateix. Sant Pau va renunciar a si mateix i per això podia dir: *“Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi”* (Gal 2, 20). En moltes pintures, hem vist sant Francesc abraçant Jesús crucificat.

Només els qui renuncien a si mateixos poden ser deixebles de Crist. Jesús mateix diu: *“Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi”* (Mt 16, 24).

La renúncia ens ajuda a avançar en el nostre camí espiritual i al mateix temps ajuda els pobres a realitzar les seves necessitats. Tots hem de donar una mica de nosaltres perquè uns pocs no hagin de donar-ho tot. Conclouré amb les paraules d'Evagri Pòntic (un monjo cristià d'Àsia menor del segle IV dC): *“Renuncia a tot per poder-ho guanyar tot”*.

Fra Arun de Madurai, ofmcap.

¿QUI ÉS EL DÉU ALTÍSSIM I GLORIÓS QUE BATEGAVA AL COR DE SANT FRANCESC I A QUI RESEM?

Aquest mes de març comencem de nou la Quaresma i ens preparem, com cada any, per celebrar la festa de Pasqua, l'esdeveniment més important que la humanitat hagi viscut mai: la resurrecció de Jesús, que planta ja en llavor el Regne de Déu enmig nostre. I que és la Bona Notícia que els cristians, deixebles seus, anunciem des d'aleshores a tothom: Jesús ens estima, ha mort i ha ressuscitat per nosaltres i és viu.

Ell, en retornar al Pare, ens va enviar el seu Esperit, que estarà amb nosaltres fins que torni a la fi dels temps i s'esdevingui la realització plena del seu Regne. I aquest Esperit, amb la seva santa operació, com deia Sant Francesc, des del fons del nostre cor, -si el deixem-, ens ajuda a col·laborar i a pregar perquè això no tardi. En aquesta Quaresma, doncs, en el camí de la nostra conversió constant, la nostra dedicació a l'oració és molt important.

Sant Francesc així ho feia sempre; tot ell era oració en tot moment. Que bonica és la seva pregària invocant Déu altíssim i gloriós, -que ell sentia bategar a dins seu-, davant del Crist de Sant Damià! Li demanava que il·luminés les tenebres del seu cor, per tal de comprendre la seva voluntat i obtenir la gràcia que l'ajudés a realitzar-la.

Però entre tantes falsen imatges que ens fem o ens fan creure de Déu, -que moltes vegades són equivalents a ídols-, no sé si tenim prou clar nosaltres mateixos, com a cristians i com a franciscans, qui és aquest Déu que ens mostrà Jesús i a qui ens podem dirigir amb la nostra pregària com Sant Francesc. L'altre dia, una persona m'ho va demanar: qui és per a tu el vertader Déu de la Bíblia? No vaig tenir temps d'elaborar-ho gaire, però li vaig expressar què és el que sento a dins meu, i a qui em dirigeixo quan reso.

Per a mi, el veritable Déu de la Bíblia, el Qui és, el Qui era i el Qui serà, és un Déu Vivent, un Déu que dóna la vida, i per tant un Déu de vius. Creador de tot el cosmos i per tant dels homes, per pura llibertat i entrega gratuïta. Que des del seu profund misteri inabastable per a nosaltres, com a criatures seves, en la nostra condició actual, s'ha volgut anar revelant; però deixant-nos també sempre lliures, a imatge seva. I que ha patit en veure com li giràvem l'esquena -el nostre pecat-.

Boig d'amor per nosaltres, es va deixant entreveure en la història de la Salvació per expressar-nos el seu desig de viure enmig nostre i que retornem cap a ell i que ens posem a les seves mans de Pare. Fins a l'extrem de l'abaixament del seu Fill Jesucrist, Déu com ell, encarnant-se en la nostra condició humana; la mort i resurrecció del qual ens redimeix i posa la llavor del que serà el seu Regne que ha preparat per a nosaltres, si el volem acceptar lliurement. Donant-nos mentrestant el seu Esperit per ajudar-nos-hi i col·laborar en el seu adveniment en la nostra mesura; sobretot escampant a tots els homes, els nostres germans, aquesta Bona Nova, amb l'exemple de vida i la Paraula.

Fins que el podrem veure cara a cara, en la resurrecció darrere de tota la humanitat que tindrà lloc en la segona vinguda en glòria de Jesús -la Parusia-, en la que ja el reconeixem completament com el Qui és des de sempre, l'Amor. I entrarem a viure eternament de forma plena en la vida divina, tots en comunió com a cos de Crist en el seu Regne ja plenament realitzat, i per tant formant part de la Trinitat que és la vida de Déu.

I és a aquest Amor que sento en mi a qui prego, també en aquesta Quaresma d'enguany, perquè m'ajudi ja des d'ara a participar en la seva vida divina. Ell, que ha vingut al meu encontre -i de tota la humanitat- en la persona -humana i divina- de Jesús; i a qui, com Esperit, vull tenir sempre en mi.

Per això, quan reso li demano que no em deixi mai, ni a cap dels meus germans amb qui formo comunió. Ell, que es lliurà a una mort de creu per salvar-nos; i que en la Eucaristia de totes les nostres celebracions, i en particular en aquesta tan gran que s'acosta de la Pasqua, quan agermanats en comunió li fem memòria, renova el miracle de la seva resurrecció amb la presència real en cadascun de nosaltres per donar-nos forces; per mostrar-nos i ajudar-nos a fer realitat la voluntat del Pare, el seu Regne amb tots nosaltres.

Carles Cascante-Serratosa, ofs

“Sense fraternitat, ens enfonsem com a humanitat”.

Els meus orígens familiars no es poden deslligar de cadires de rodes, pròtesis, croses, audiòfons, genolleres, caminadors. He viscut en un món de discapacitats diverses, amb una família dedicada professionalment a suplir mancances del sistema musculoesquelètic. Ossos, articulacions, lligaments, tendons, amb els seus corresponents tractaments, estris i solucions.

L'ortopèdia ha estat una escola constant que m'ha recordat dia i nit **la fragilitat, la vulnerabilitat constant que ens defineix**. Quan el Papa de Roma parla aquests dies de la importància del concepte "fraternitat", en comptes de relacionar-lo amb la bandera republicana de *liberté, fraternité, égalité*, jo penso tota l'estona en l'ortopèdia. Perquè **veig la fraternitat com una crossa que tots necessitem per viure**. I sense ella, defallim. El Papa ho ha dit més poèticament: “Sense fraternitat, ens enfonsem com a humanitat”. El 4 de febrer s'ha instituït mundialment com el Dia de la Fraternitat, i aquest any el papa Francesc, amb un missatge en vídeo, s'ha fet present a Abu Dhabi, on fa tres anys ell mateix va signar el [*Document sobre la fraternitat humana per la pau mundial i la convivència comuna*](#). No hi ha pau sense convivència en comú.

L'alteritat ens ajuda a transitar sense trampes per la nostra identitat. Les identitats que no s'enquisten són dinàmiques i s'alimenten de la relació amb els altres. **La pau no és un ingredient per viure aïllat de tots i de tothom**. No es pot ser innocent i proposar la fraternitat sense reconèixer que, des que som a la Terra, no hem guanyat precisament en amor fraternal. Molt bé, tenim un dèficit fraternal. Però no tenim altra medicina, esperança ni solució. O entenem que vivim en una casa comuna, o desarticulem guetos i segregacions que encara mantenim, o no tindrem futur. Vivim en plural. En comú, junts. No hi ha fraternitat sense els altres. **La fraternitat també és eterna**: ens uneix als qui ja no hi són, ens hi vincula. No es viu la fraternitat sols, individualment. Els germans, aquests meravellosos amics que ens ha regalat la vida, són una bona metàfora per entendre que retrobem en un altre el que som una mica. I per recordar-nos que no hem vingut aquí del no-res, que som perquè hi ha abans uns altres.

L'alteritat ens ajuda a transitar sense trampes per la nostra identitat. Les identitats que no s'enquisten són dinàmiques i s'alimenten de la relació amb els altres. Cal recuperar els dinars de germanor, les correccions fraternals, els diàlegs fraternals. La paraula *fraternitat* és femenina en molts idiomes i conté el concepte de *frater*, germà. Les dones també han creat **la sororitat**, la germanor entre dones que Alice Walker recorda tan bé: en el consol, no hi ha un lloc millor que els braços d'una germana. No cal tenir germanes de sang per entendre-ho.

Míriam Díaz

AGENDA

2 de març, Dimecres de Cendra.

6 de març 2022, 1er diumenge.

8 de març, Pregària Interfranciscana a les 19,30h sobre l'Encíclica "Fratelli tutti", preparat per Orde Franciscà Secular de Catalunya, 5è capítol, a les Franciscanes Missioneres de la Immaculada, Pl. Universitat 2, Barcelona.

13 de març, 2n. diumenge. 9h. Trobada Fraternitat de Pompeia.

17 de març, Literatura, Art i Cristianisme V, 20 h. Conferència "La Pietà Desplà", per Robert Baró, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

19 de març, Recés de Quaresma per Fr Joaquim Recasens, ofm. Al convent dels Caputxins de Igualada. 10h. Arribada, 10,30 comentari sobre el Via Crucis i seguidament el Via Crucis per el Claustre del Convent. És retransmetrà telemàticament.

20 de març, 3er. diumenge.

27 de març, 4art diumenge.

2 d'abril, 10h. Trobada de Formació. "El secret de una trobada i d'una conspiració", per Josep Mª Esquirol, filòsof. Als Franciscans de Sant Antoni de Pàdua, carrer Vila Antònia 12, de Lleida. De forma presencial i telemàtica. **Cal inscriure-s'hi.** Es retransmetrà per tot Espanya.

Redacció:

O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona,
Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es